

KÍMÉLETLEN BŰNÖZŐK

Még Jangpaliba kerülésem után sem voltam olyan, aki képes volt jól végezni a dolgokat. Mikor Jangpaliba érkeztem, sok középiskolás és főiskolás tanuló volt ott, legtöbben lányok. Mikor visszagondolok erre az időszakra, a leghálásabb azért vagyok az Úrnak, hogy olyan körülmények között éltem, hogy minden este összegyűltünk, bibliaórát tartottunk, imádkoztunk, és megosztottuk a bizonyságainkat. Csak egészen későn este tértünk haza. Mindig összegyűltünk, egyetlen napot sem mulasztottunk el. Isten közben munkálkodott bennünk, és a diákok egymás után kezdtek üdvösségre jutni.

Miközben Jangpaliban éltem, történt egy incidens, amit sosem fogok elfelejteni. Mecarpi misszionárius alapította a gyülekezetet, és mielőtt odamentem pásztorként szolgálni, egy másik szolgáló működött ott előttem. Mecarpi misszionárius tizenöt dollár adott neki a megélhetésével járó kiadásokra, de ez nem volt elég amellet az életmód mellett, amelyet folytatott. Így, miután a tanúságtétel sem ment jól, és elvesztette minden kilátását azzal kapcsolatban, hogy az emberek üdvösségre jutnak ott, ez a pásztor elfordult a Jangpaliban lévő gyülekezettől, és egy Ichon nevű településen kezdett új gyülekezetet. Mivel teljes szívét az ichoni gyülekezettel osztotta meg, nem tudott sokat végezni a Jangpaliban lévő gyülekezetben. Ezért azután a Jangpaliban lévő gyülekezet egyre gyengébbé vált. Mecarpi misszionárius fájdalommal látta ezt, és felhívta Dick misszionáriust. Azt kérte tőle, hogy küldjön egy misszionáriust Jangpaliba – ez a kiküldött misszionárius pedig én voltam.

Mikor a gyülekezethez kerültem, az előttem lévő misszionárius nem kapta tovább a tizenöt dollárt. Mivel tovább nem kapott pénzt, a misszionárius terveket készített, hogy eltávolítson engem Jangpaliból. Ez a pásztor minden vasárnapi Istentiszteleten leült az ajtó elé, és a diákokat egy másik helyre irányította, ahol dicsőítést és alkalmat vezetett nekik. Szenvedtem ettől. A tanulók még fiatalok voltak, és nem tudták mi micsoda az életben, így figyelmesen hallgattak a másik pásztor szavaira, és elfordultak az enyéimtől.

Ám mégis egymás után akadtak olyanok, akik rajtam keresztül kaptak üdvösséget. A gyülekezet erősödött, és végül a másik pásztor bűnözőket fogadott, hogy eltávolítson engem. Egy este, amint a testvérek, diákok, diáklányok a Bibliát olvasták, megosztották a bizonyágaikat, és imádkoztak, a bűnözők berontottak a terembe. Annyira meglepődtünk, hogy nem is tudtuk, mit tegyünk.

A bűnözők megverték engem és kiabálva megfenyegettek, hogy menjek el. Rossz volt ütések kapni, ám ami még jobban felbőszített engem, az az volt, hogy azok előtt a testvérek és testvérnők előtt tették, akik rajtam keresztül hallották az Igét, és akik ott, abban a

gyülekezetben haladtak előre a hitben. A testvérek és testvérnők még olyan fiatalok voltak, hogy reszkettek a félelemtől a sarokban. Bár a bűnözők saját szabad akaratukból jöttek be, szétrugdosva a tárgyakat, és megverve engem, senki sem volt, aki megállította volna őket. Miután megcsinálták a felfordulást és távoztak, annyira zavarban voltam, hogy a testvérek és testvérnők szeme láttára aláztak meg, hogy fel sem bírtam emelni a tekintetemet, csak egyszerűen hazaküldtem őket.

MÉLY IMÁBAN

Mikor teljesen egyedül maradtam, kiáltoztam dühömben, ám később Istenhez imádkozva találtam magam. Mikor Isten Apgokba küldött, úgy alakította a dolgokat, hogy semmit sem tudtam tenni, csak a Bibliát olvasni, és így betöltötte a szívemet az Igével. Ám most Jangpaliban ezeken nehézségeken vitt keresztül, így hát nem tudtam mit tenni, csak imádkozni.

Mikor ebbe a nehéz és dühítő helyzetbe kerültem, az imádkozás volt minden, amit tehettem. Felbőszült és bosszús szívemmel és azzal a félelemmel, „mi lesz, ha visszatérnek, és újra zaklatnak minket?” – Istenhez imádkoztam egész éjjel, miközben képtelen voltam az alváásra: „Istenem, ha ezek holnap visszajönnek, mit tegyek? Igazán ki nem állhatom ezeket az embereket, kérlek Istenem, állítsd le őket.”

Időközben Isten kialakított egy új életstílust a szívemben, ez pedig a Vele való közösség volt. Így az lett a szokásom, hogy minden éjjel egy óra körül felébredtem, és az összes problémámat kiöntöttem imában. És mikor imádkoztam, nem csupán imádkoztam. Hitttem, hogy 'Isten meg fogja válaszolni ezeket az imákat. Munkálkodni fog ezekkel az imákkal kapcsolatban. Ez nem az, amit én akarok, hanem az, amit Isten akar, így hát Isten be fogja teljesíteni.' Így, bár álmos voltam mikor elkezdtem, mire befejeztem, a szívem megtelt a Szent Lélekkel.

Időnként nagyon fáradt voltam, de akkor is felkeltem 1 óra körül. Azokon a napokon, amelyeken túl fáradt voltam, hogy imádkozzak, azt mondtam: „Istenem, ma nagyon fáradt vagyok. Nem akarok imádkozni, inkább elmennék aludni” – és ezen a módon kezdtem el imádkozni. Azután nagyon rövid idő alatt betelt a szívem, és a problémák, amelyek a szívemet aggasztották, mind megoldódtak az imában. Utána reménnyel és örömmel tudtam befejezni az imát és elaludni. Jangpaliban Isten az ilyenfajta imádkozásra vezette az életemet.

Bár közel másfél évig maradtam Jangpaliban, Isten egy mély imaéletre vezetett. Ez egy olyan kegyelem volt, amelyet semmi más sem nyújthatott ezen a világon. Jangpaliban való tartózkodásom hátralévő időszakában sok testvér és testvérnő kapott üdvösséget, és megoszthattuk egymással a bizonyságainkat és a szívünket. Azonban az elején, mikor Jangpaliba érkeztem, csak fiatalok, főiskolások, tanulók voltak ott, nem akadt olyan testvér vagy testvérnő, akivel megoszthattam volna a szívemet. És mivel én is fiatal és kiforratlan voltam, mikor keresztülmentem ezeken nehézségeken, nem tudtam, hogyan kezeljem őket. Nagyon össze voltam zavarodva, de azért, hogy rendszeresen találkozhasson velem az imaélet során, Isten számos nehézséget megengedett, mint amilyen ez is volt. Bár megpróbáltam megoldani a problémákat emberi módszerekkel, semmilyen módon nem lehetett megoldani őket, így nem tudtam semmit tenni, csak imádkozni. És mikor imádkoztam, Isten minden egyes alkalommal betöltötte a szívemet a Szent Lélekkel. Mikor elkezdtem egy imát, gonddal, aggodalommal és félelemmel kezdtem el, 'hogyan fogom megoldani ezt a problémát?'. De mire befejeztem az imádkozást és lefeküdtem aludni, Isten lépésről-lépésre valóban olyan békességre, öröme és reménységre vezette a szívemet, amely sehol sem található ezen a világon. Még ma is, ha visszagondolok arra az időszakra, amelyet Jangpaliban töltöttem, nagyon hálás vagyok az Úrnak, aki vezetett engem. Mivel akkortájt egyedül voltam az egyházban, az az idő, amelyet ébren töltöttem az éjszaka közepén, hangosan imádkozva, és dicsőséget adva.... ezek a Jangpaliban átélt éjszakák olyan örömteliek voltak, tele áldással.

Ahogy teltek a napok, és az emberek egymás után kaptak üdvösséget, minden vasárnap Istentiszteletet tartottunk, és prédikáltam, Nehémiás könyvének első részétől kezdve. A sok ember közepette, akik ellenünk voltak és lenéztek minket, a Jangpaliban lévő gyülekezet egyre nőtt, egyik taggal a másik után – épp úgy, ahogyan Nehémiás építette a városfalakat, miközben Szanballat, Tóbiás és sok más ember is próbálta zavarni ebben. A helyzet, amelyben voltam, ahhoz a helyzethez hasonlított, amelyen Nehémiás ment keresztül, mikor Jeruzsálem falait építette. Nehémiás könyve nagyon megérintette a szívemet. Nagyon megerősített, ahogy láttam, hogy a testvérek és testvérnők szintén erőt nyertek, mikor Nehémiás könyvét tanulmányoztuk.

ÍGY HASZNUNKRA VÁLHATNAK A TÖRTÉNEK

Bár úgy tűnhet, mintha Isten megengedné, hogy itt és ott problémákkal találkozunk, Ő azért tesz így, hogy mélyebbre vezessen minket szellemi világába. Isten nem tesz valamit csak úgy,

mindenfajta cél nélkül. Láthattam Őt, hogyan munkálkodott, hogy a történetek a hasznunkra válhassanak. Abban az időben lehettem sokszor éhes, fázhattam, lehettem remény nélkül ezen a világon, sok ellenem lévő emberrel, de mikor mindezek elmúltak, felismerhettem, hogy ez az én áldásom céljából történt. Ezeken a dolgokon keresztül valósult meg az, hogy a szívemet nem vonta el a világ, és az, hogy nem tudtam a saját vágyaimat követni. Mikor arra gondolok, hogyan vezette el Isten az életemet arra, hogy csak Őrá nézzek, és Őhöz imádkozzak, szavakkal nem is tudom teljesen elmondani Isten mérhetetlen kegyelmét. Semmit sem tudok tenni, csupán hálát érezni újra és újra, amint arra gondolok, ahogyan Isten mindmáig vezet bennünket és bennünk él.